

## Povjerenje kao put Božjeg milosrđa

### Uvod

„Isuse, uzdam se u Tebe.“ Te smo riječi toliko puta izgovorili da postoji opasnost da nam postanu samo još jedan poznati pobožni zaziv. Nalaze se na slici Milosrdnog Isusa, molimo ih u krunici Božjem milosrđu, izgovaramo ih u trenucima molitve, teškoće, bolesti, neizvjesnosti. Ali što zapravo znači reći: Isuse, uzdam se u Tebe? Je li to samo lijepa rečenica kojom izražavamo svoju vjeru? Ili je to životni stav?

Možda je upravo ovo jedno od najvažnijih pitanja našega duhovnog života: Vjerujem li Bogu samo onda kada se stvari odvijaju onako kako želim ili mu vjerujem i onda kada ne razumijem što se događa? Jer pravo pouzdanje ne počinje onda kada sve postane jasno. Ono počinje upravo ondje gdje prestaje naša sigurnost. Bl. Mihael Sopoćko svojim nam životom pokazuje da je pouzdanje u Božje milosrđe nešto što se svakodnevno uči. On nije odmah razumio veličinu poruke Božjeg milosrđa. Sam priznaje da je o milosrđu često govorio, razmišljao i molio, ali da nije razumio njegovu dubinu. Tek susret sa sv. Faustininom i godine proučavanja, molitve i razmišljanja postupno su mu otvorile oči za ono što će postati jedno od glavnih poslanja njegova života. To je vrlo važno za nas. Jer ponekad mislimo da je svetost u tome da čovjek jednom nešto shvati i onda više nikada ne posumnja, ne umori se i ne zapita. Međutim, život bl. Mihaela pokazuje nam drukčiji put. Bog čovjeka vodi postupno. Ponekad mu daje samo dovoljno svjetla za sljedeći korak. A za taj je korak potrebno – povjerenje.

Povjerenje počinje ondje gdje ne razumijemo. Čovjek bi najradije imao odgovor na svako pitanje.

*Zašto se ovo dogodilo?*

*Zašto Bog dopušta ovu teškoću?*

*Zašto moja molitva još nije uslišana?*

*Zašto se neke stvari događaju baš sada?*

*Zašto Bog ne otvori put kada ja vidim da je nešto dobro?*

Često želimo vjerovati Bogu, ali istodobno želimo i razumjeti njegov plan. A to nije uvijek moguće. Vjera ne znači da ćemo sve razumjeti. Vjera znači da ćemo Bogu vjerovati i onda kada ne razumijemo. Bl. Mihael Sopoćko kroz svoj je život morao učiti upravo takvu vjeru. Kada je upoznao sv. Faustinu i čuo njezine tvrdnje o poruci Božjeg milosrđa, nije sve odmah prihvatio. Bio je oprezan, ispitivao je, savjetovao se, proučavao i razmišljao. Nije slijepo prihvaćao ono što nije razumio. Ali nije ni zatvorio srce mogućnosti da Bog preko jednostavne redovnice govori nešto važno za Crkvu. To nam može biti važna lekcija. Pouzdanje nije suprotno razumu. Pouzdati se u Boga ne znači isključiti razum, nego dopustiti Bogu da nas vodi i preko onoga što još ne razumijemo. Mi često želimo od Boga cijelu kartu puta. Bog nam često daje samo sljedeći korak. I tu nastaje borba. Jer mi bismo htjeli znati gdje će završiti put, hoće li sve uspjeti, hoće li se ostvariti ono za što molimo, hoće li ljudi razumjeti, hoće li se trud isplatiti.

GODIŠNJI CIKLUS KATEHEZA, kolovoz 2026.  
"S blaženim Mihaelom Sopoćkom u školi Božjega milosrđa"

„Isuse, uzdam se u Tebe“ znači: ne moram sve držati u svojim rukama. Jedan od najvećih problema našega vremena jest potreba za kontrolom.

*Želimo planirati.*

*Želimo predviđjeti.*

*Želimo osigurati.*

*Želimo imati rezervni plan za svaki slučaj.*

I naravno, odgovornost je dobra. Razumno je planirati i truditi se. Ali postoji granica nakon koje planiranje prestaje biti odgovornost i postaje strah. Tada više ne živimo iz povjerenja, nego iz potrebe da sami budemo gospodari svega što će se dogoditi. A poruka Božjeg milosrđa poziva nas na nešto sasvim drugo. „Isuse, uzdam se u Tebe.“ To ne znači: „*Isuse, učini sve umjesto mene.*“ Ne znači: „*Ja neću ništa učiniti, jer Ti ćeš se pobrinuti.*“ Naprotiv. Bl. Mihael bio je čovjek velikog rada. Nakon susreta sa sv. Faustinom nije samo čekao da se poruka Božjeg milosrđa proširi. Proučavao je, pisao, propovijedao, organizirao, tražio dopuštenja, objavljivao molitve i činio sve što je mogao. Zahvaljujući njegovim nastojanjima u Vilinsu su učinjeni važni koraci u širenju štovanja Božjeg milosrđa. Dakle, pouzdanje ne znači pasivnost. Pouzdanje znači: učiniti ću ono što je do mene, a ono što nije do mene predajem Bogu. To je velika razlika. Mi često patimo zato što pokušavamo učiniti ono što nije u našoj moći. Ne možemo promijeniti tuđe srce, ne možemo prisiliti nekoga da oprost, ne možemo učiniti da netko razumije naše namjere, ne možemo vratiti prošlost, ne možemo znati budućnost, ne možemo uvijek spriječiti teškoće. Ali možemo učiniti svoj dio. Možemo oprost, možemo moliti, možemo ostati vjerni, možemo učiniti dobro koje nam je danas moguće. A onda ono ostalo staviti u Božje ruke. To je pouzdanje.

Bl. Mihael Sopoćko je bio čovjek koji je morao vjerovati prije nego što je vidio plodove. Posebno je snažno promatrati život bl. Mihaela iz ove perspektive. Danas gledamo unatrag i znamo da je postao jedan od velikih apostola Božjeg milosrđa. Znamo za sv. Faustinu. Znamo za sliku Milosrdnog Isusa. Znamo za svetkovinu Božjeg milosrđa, kronicu Božjem milosrđu i za toliku raširenost ovog štovanja po cijelom svijetu. Ali on to nije mogao znati. On je morao krenuti putem kada još nije bilo jasno kamo će taj put dovesti. Nije doživio plodove svoga rada onako kako ih mi danas možemo vidjeti. I upravo zato njegov život toliko govori o pouzdanju. Svetost se često ne sastoji u tome da vidimo velike rezultate. Svetost se sastoji u tome da ostanemo vjerni kada rezultate ne vidimo. To je možda jedna od najtežih stvari u duhovnom životu. Molimo za nekoga, a ništa se ne mijenja, trudimo se oko zajednice, a problemi ostaju. Pokušavamo učiniti nešto dobro, ali nailazimo na nerazumijevanje. Služimo, a nitko ne primjećuje. Opraštamo, ali druga osoba ponovno povrijedi. Molimo, a nebo šuti. I tada se pojavljuje pitanje: Ima li smisla? Tu se odlučuje naše pouzdanje. Jer lako je zahvaljivati Bogu kada vidimo plodove. Teže je reći: „Isuse, uzdam se u Tebe“ onda kada još ništa ne vidim. Bl. Mihael upravo tu postaje naš učitelj. Njegov život govori: ne moraš vidjeti sve što će Bog učiniti preko tvoje vjernosti. Dovoljno je da ostaneš vjeran onome što ti je danas povjeren.

GODIŠNJI CIKLUS KATEHEZA, kolovoz 2026.  
"S blaženim Mihaelom Sopoćkom u školi Božjega milosrđa"

Ponekad očekujemo da će pouzdanje izgledati ovako: mirni smo, ništa nas ne brine, nemamo straha i sigurni smo da će sve završiti dobro. Ali to nije uvijek stvarnost. Možemo se bojati i istodobno imati pouzdanje. Možemo plakati i imati pouzdanje. Možemo ne znati što učiniti i ipak imati pouzdanje. Možemo osjećati slabost, nesigurnost i umor – a ipak reći: „*Gospodine, ne razumijem, ali vjerujem Ti.*“ To je možda čak i dublji oblik pouzdanja. Jer tada se ne oslanjamo na vlastiti osjećaj sigurnosti, nego na Boga. Pouzdanje je poput posude kojom primamo Božje milosrđe. Što je posuda šira, više može primiti. A što je ono što sužava našu posudu? Strah, nepovjerenje, potreba da sve kontroliramo, ogorčenost, neopraštanje, stalno vraćanje na ono što je bilo, pretjerana briga za ono što će biti. A što je širi? Poniznost, predanje, molitva, oprost, prihvaćanje Božje volje. I ono jednostavno, ali opet tako teško: „Isuse, Ti sve znaš.“

Dopustimo da nas ta istina oslobodi čežnje držanja svega u svojim rukama, naučimo se ponavljati sa sv. Pavlom riječi „Kada sam slab onda sam jak.“ Neka sve naše pouzdanje bude usmjereno na onoga koji može osloboditi i uzdići našu dušu u visine. Danas odlučno izaberimo biti svjedoci Božjega milosrđa kao primjeri pouzdanja Bogu u našem životu. Isuse, uzdam se u Tebe. Bl. Mihaele, moli za nas.

Tekst pripremile: sestre Milosrdnog Isusa, Sisak